

3

D E K R E T

z dnia 13 grudnia 1946.

**o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r.
o ubezpieczeniu pracowników umysłowych.**

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 911) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 26, poz. 231, z 1933 r. Nr 27, poz. 229, Nr 51, poz. 396, Nr 102, poz. 794, z 1934 r. Nr 39, poz. 347, Nr 95, poz. 855, z 1939 r. Nr 71, poz. 476, z 1945 r. Nr 43, poz. 240 i z 1946 r. Nr 4, poz. 29) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 15 lit. B pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) zapomoga pośmiertna (art. 30-a).“;

2) w art. 16 ust. 1 wyrazy „zasiłku pogrzebowego“ zastępuje się wyrazami „zapomogi pośmiertnej“;

3) art. 30-a otrzymuje brzmienie:

„Art. 30-a. Rodzinnie, pozostałej po ubezpieczonym lub pobierającym rentę inwalidzką albo starczą, przysługuje w razie jego śmierci prawo do jednorazowej zapomogi pośmiertnej w wysokości miesięcznego zarobku, na podstawie którego zmarły był ostatnio ubezpieczony.

Co do kolejności osób, uprawnionych do otrzymania jednorazowej zapomogi pośmiertnej, mają odpowiednie zastosowanie przepisy art. 150 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym.“;

4) art. 44-a skreśla się;

5) po art. 55 dodaje się art. 55-a w następującym brzmieniu:

„Art. 55-a. Przy zbiegu praw do jednorazowej zapomogi pośmiertnej z art. 30-a rozporządzenia niniejszego i art. 150 ustawy o ubezpieczeniu społecznym wypłaca się jedynie zapomogę z art. 150 ustawy o ubezpieczeniu społecznym.“

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Adam Kuryłowicz

4

D E K R E T

z dnia 13 grudnia 1946 r.

o zmianie ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 95, poz. 855, z 1936 r. Nr 3, poz. 24, z 1938 r. Nr 3, poz. 15, Nr 21, poz. 171, Nr 26, poz. 227, Nr 29, poz. 258, z 1939 r. Nr 71, poz. 476, z 1944 r. Nr 4, poz. 19, Nr 5, poz. 24, Nr 9, poz. 44, z 1945 r. Nr 43, poz. 240, z 1946 r. Nr 4, poz. 28) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 95 ust. /1/ pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zasiłku chorobowego za każdy dzień stwierdzonej niezdolności do pracy wskutek choroby, nie wyłączając niedziel i świąt, nie dłuższej niż dwadzieścia sześć tygodni, poczynając od pierwszego dnia niezdolności do pracy, jeżeli niezdolność ta trwa co najmniej 3 dni.“;

2) w art. 99 ust. /1/ określenie „50%“ zastępuje się określeniem „70%“;

3) w art. 99 ust. /2/ otrzymuje brzmienie:

„/2/ Ubezpieczeni, mający na utrzymaniu dzieci, otrzymują dodatek do zasiłku chorobowego w wysokości 5% przeciętnego tygodniowego zarobku na każde dziecko.“

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej oraz innym właściwym ministrom.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Adam Kuryłowicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Przemysłu:

Eugeniusz Szyr

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Mikołajczyk

w/z Minister Zdrowia:

Tadeusz Michejda

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

5

DEKRET

z dnia 20 grudnia 1946 r.

o ulgowych warunkach powoływania na stanowiska referendarskie w Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Aplikanci Prokuraturii Generalnej oraz osoby ubiegające się o przyjęcie na służbę referendarską w Prokuraturii mogą być na wniosek Prezesa Prokuraturii zwolnieni przez Ministra Skarbu od odbywania w całości lub w części aplikacji w Prokuraturii i aplikacji sądowej, wymaganej od kandydatów na urzędników referendarskich Prokuraturii w myśl § 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 grudnia 1924 r. o zmianie ustroju Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 107, poz. 967), jak również od obowiązku składania egzaminu referendarskiego oraz mogą być mianowani referendarzami lub na inne wyższe stanowiska w służbie referendarskiej bez odbycia w całości lub w części aplikacji sądowej i aplikacji w Prokuraturii oraz bez złożenia egzaminu referendarskiego, jeżeli ze względu na znajomość prawa nabytą w czasie studiów oraz na dotychczasową pracę zawodową dają rękojmię należytego wykonywania obowiązków służbowych.

Art. 2. Prezes Prokuraturii Generalnej może zaliczyć do czasokresu aplikacji w Prokuraturii co najwyżej półtora roku z czasu służby kandydata na stanowisku aplikanta sądowego, notarialnego, adwokackiego lub urzędnika we władzach i urzędach administracyjnych.

Art. 3. Zwolnienie z mocy art. 1 niniejszego dekretu od złożenia egzaminu referendarskiego w Prokuraturii Generalnej nadaje z chwilą zwolnienia te same prawa, jakie wynikają ze złożenia tego egzaminu.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia i obowiązywać będzie do dnia 31 grudnia 1950 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

6

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 listopada 1946 r.

o uznaniu „Towarzystwa Przyjaciół Żołnierza“ za stowarzyszenie wyższej użyteczności i rozwiązaniu stowarzyszenia „Polski Biały Krzysz“.

Na podstawie art. 46, 47, 51 i 56 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r.

(Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 808) zarządza się, co następuje: